NIKITA – ET ÅR I HELVEDE, FØR LIVET GAV HENDE EN NY CHANCE

En stærk og følelsesladet historie om stress, depression, hjemløshed, sammenhold og kampen for at finde sig selv igen.

Kapitel 1 – Kvinden, der altid klarede alt

Nikita var den slags kvinde, som folk troede kunne klare hvad som helst.

Hun var stærk. Stædig. Kontant. Hun sagde sin mening, stod ved sine beslutninger og lod sig ikke uden videre vælte omkuld af livet.

Når andre gav op, kæmpede Nikita videre. Når andre græd, tørrede hun deres tårer væk og sagde, at de nok skulle klare den.

Men der var én ting, ingen rigtig forstod.

Nikita var blevet så god til at være stærk for alle andre, at hun havde glemt, hvordan man bad om hjælp til sig selv.

Bag det hårde ydre gemte der sig en kvinde, som var ved at blive slidt op.

Dagene flød sammen. Bekymringerne voksede. Søvnen forsvandt, og selv de mindste opgaver begyndte at føles som bjerge, hun skulle bestige.

Hun sagde til sig selv, at det bare var en dårlig periode. At hun skulle tage sig sammen. At hun nok skulle klare den.

Men kroppen og hovedet begyndte at sige fra.

Og denne gang kunne hendes viljestyrke ikke redde hende alene.

Kapitel 2 – Da verden gik i sort

Det skete ikke på én dag.

Det var ikke ét stort brag, der ødelagde Nikitas liv. Det var tusind små slag, der til sidst blev for meget.

Bekymringer. Skuffelser. Søvnløse nætter. Mennesker, hun havde stolet på. Ting, hun forsøgte at holde sammen på, selvom de allerede var ved at falde fra hinanden.

Så kom dagen, hvor hun ikke længere kunne få sig selv til at fortsætte som før.

Hun sad stille, mens tankerne kørte rundt i hovedet. Hun havde ikke mere energi at give af. Hun kunne ikke overskue morgendagen, og selv de ting, hun tidligere havde elsket, virkede fjerne.

Stress og depression havde langsomt taget plads i hendes liv.

Nikita, som altid havde været den, der rejste sig, kunne pludselig ikke finde kræfterne til at stå op igen.

Hun mistede grebet om sit arbejde. Økonomien begyndte at skride. Regningerne hobede sig op, og de trygge rammer, hun havde kendt, forsvandt én efter én.

Til sidst stod hun med færre ting, end hun nogensinde havde forestillet sig.

Og det værste var ikke de ting, hun havde mistet.

Det var følelsen af at have mistet sig selv.

En aften sad hun alene og kiggede på det, der engang havde været hendes hverdag.

Hun hviskede:

»Hvad fanden skete der med mit liv? Jeg plejede jo at kunne klare alting.«

Men der kom ikke noget svar.

Kun stilhed.

Kapitel 3 – Bilen blev hendes hjem

Da Nikita ikke længere havde et sted at bo, blev hendes bil hendes sidste faste holdepunkt.

Det var ikke sådan, hun havde forestillet sig, at livet skulle ende.

Bilen havde tidligere været transport, frihed og muligheden for at komme derhen, hvor hun ville.

Nu var den blevet hendes hjem.

Hun indrettede sig så godt, hun kunne. Et tæppe. Lidt tøj. Nogle få personlige ejendele. De ting, hun stadig havde tilbage, og som mindede hende om, at hun engang havde haft et helt andet liv.

Hun lærte hurtigt at leve med kulden, de urolige nætter og usikkerheden om, hvad den næste dag ville bringe.

Men det sværeste var ensomheden.

Om dagen kunne hun se mennesker gå på arbejde, handle ind, besøge familie og leve deres liv.

Hun sad i bilen og betragtede verden gennem ruden.

Nogle gange følte hun sig næsten usynlig.

Andre gange var hun bange for, at nogen skulle opdage hendes situation og se hende som et menneske, der havde fejlet.

For Nikita var vant til at være hende, der havde styr på tingene.

Nu var hun kvinden, der ikke vidste, hvor hun skulle sove den følgende uge.

Hun savnede et sted, hvor hun kunne lukke en dør og være i fred.

Hun savnede at vågne uden straks at skulle tænke på, hvordan hun skulle klare dagen.

Og hun savnede følelsen af at høre til et sted.

Alligevel var der noget i hende, som nægtede at forsvinde helt.

En lille stemme, der sagde:

Du er stadig Nikita. Også selvom du har mistet næsten alt.

Kapitel 4 – De 365 dage

Dagene blev til uger.

Ugerne blev til måneder.

Og månederne blev til næsten et helt år.

Nikita levede i sin bil gennem årstidernes skiften.

Hun oplevede morgener, hvor hun vågnede og ikke kunne overskue noget som helst. Dage, hvor hun gjorde alt for at holde sammen på sig selv. Og aftener, hvor hun tænkte over, hvordan et menneske kunne gå fra at have planer og drømme til blot at forsøge at komme igennem endnu en dag.

Hun blev god til at skjule, hvordan hun havde det.

Hvis nogen spurgte, svarede hun ofte:

»Det går.«

To små ord, som kunne dække over en hel verden af smerte og bekymringer.

Men det gik ikke godt.

Hun havde dage, hvor hun følte sig vred på hele verden. Dage, hvor hun bebrejdede sig selv alt det, der var sket. Og dage, hvor hun næsten ikke kunne huske, hvordan det føltes at være glad.

Alligevel gjorde hun små ting for at holde fast i sig selv.

Hun sørgede for at komme igennem dagen. Hun forsøgte at holde fast i sin værdighed. Hun mindede sig selv om, at hendes situation ikke fortalte hele historien om, hvem hun var.

For hjemløshed havde ændret hendes liv.

Depressionen havde ændret hendes hverdag.

Men ingen af delene kunne fortælle, hvad hun stadig var værd som menneske.

En aften, efter mange måneder i bilen, sad hun med hænderne om et krus og kiggede ud i mørket.

»Jeg vil ikke leve sådan her resten af mit liv,« sagde hun stille.

Det var ikke en stor tale. Det var ikke en dramatisk beslutning.

Det var blot første gang i lang tid, hun turde sige højt, at hun ønskede noget andet.

Og nogle gange begynder en ny vej netop sådan.

Ikke med et mirakel.

Men med et lille ønske om, at morgendagen måske kan blive anderledes.

Kapitel 5 – Døren til Saxenhøj

Efter næsten et år i bilen kom Nikita til Saxenhøj forsorgshjem.

Hun havde ikke brug for store taler eller mennesker, der fortalte hende, hvordan hun burde have levet sit liv.

Hun havde brug for et sted at være.

Et sted, hvor hun kunne få ro til at finde ud af, hvad der skulle ske nu.

Da hun trådte ind ad døren, bar hun stadig hele det foregående år med sig. Ikke i kufferter eller flyttekasser, men i sine tanker, sin træthed og den måde, hun havde lært at beskytte sig selv på.

Hun var på vagt.

Hun havde lært, at livet kunne ændre sig hurtigt, og at tillid ikke altid kom gratis.

Hun vidste ikke, hvad hun skulle forvente af menneskene omkring sig.

Måske ville det heller ikke være let.

Men for første gang i lang tid behøvede hun ikke at klare alting alene.

På Saxenhøj mødte hun mennesker med deres egne historier. Mennesker, som også havde oplevet, at livet ikke altid fulgte de planer, de havde lagt.

Der var Boye, Becks, Hanne og Carsten.

Fem forskellige mennesker med fem forskellige baggrunde og hver deres kampe.

De var ikke perfekte. De var ikke enige om alting. Og de havde ikke en magisk løsning på livets problemer.

Men de havde noget andet.

De havde forståelse for, at et menneske er mere end det, der er gået galt i dets liv.

En dag sad Nikita sammen med de andre.

Samtalen gled over på livet, på fortiden og på de ting, mennesker kan miste.

Nikita havde mest lyst til at holde sin historie for sig selv. Hun var ikke vant til at fortælle andre, hvor slemt det havde været.

Men denne gang lyttede de.

Ingen afbrød hende for at fortælle, hvad hun burde have gjort.

Ingen forsøgte at gøre hendes oplevelser mindre, end de var.

Og da hun var færdig, sagde en af dem:

»Nikita, du er ikke kun det, du har været igennem.«

Hun kiggede op.

Ordene var enkle.

Men de ramte et sted, hvor hun længe havde følt sig glemt.

Kapitel 6 – Kvinden bag rustningen

Det var ikke sådan, at Nikita pludselig vågnede næste morgen og var rask.

Stress og depression forsvinder ikke nødvendigvis, fordi man får et sted at bo. Et menneske kan stadig være fyldt med uro, selvom det endelig er kommet indendørs.

Der var dage, hvor hun havde overskud.

Og dage, hvor hun havde brug for at trække sig tilbage.

Hun skulle lære at acceptere, at hun ikke kunne klare alt på én gang. At hun måtte tage imod hjælp, og at det ikke gjorde hende svag.

Langsomt begyndte hun at opdage forskellen mellem at overleve og at leve.

At overleve var at komme gennem dagen.

At leve var også at turde glæde sig til noget.

At overleve var at klare alting selv.

At leve var at opdage, at andre mennesker gerne ville være der for hende.

Og at være stærk var ikke længere ensbetydende med aldrig at vise, at hun havde det svært.

Nogle gange var styrke at sige:

»Jeg har brug for hjælp i dag.«

Andre gange var det at grine sammen med de andre, selvom der stadig var bekymringer, som ventede på hende.

Nikita begyndte at forstå, at hendes gamle liv ikke nødvendigvis kunne genskabes præcis, som det havde været.

Men måske kunne der bygges noget nyt.

Noget, hvor hun ikke behøvede at skjule sin sårbarhed bag en rustning af stædighed og hårde ord.

Noget, hvor hun stadig kunne være Nikita.

Bare en Nikita, der også gav sig selv lov til at være menneske.

Kapitel 7 – Saxenhøj-banden

Med tiden begyndte Nikita at blive en del af fællesskabet på Saxenhøj.

Hun og de andre fandt ud af, at de havde mere til fælles, end man umiddelbart skulle tro.

De havde forskellige historier, forskellige meninger og forskellige måder at håndtere livet på.

Men de kendte alle sammen til følelsen af, at livet kunne slå benene væk under én.

Og de vidste, at et menneske nogle gange havde brug for mere end gode råd.

Det havde brug for nogen, der blev siddende lidt længere.

Nogen, der spurgte igen dagen efter.

Nogen, der kunne grine sammen med én uden at gøre grin med én.

Nikita begyndte at bidrage med sin egen personlighed. Hun var stadig kontant, stadig stædig og stadig kvinden, der kunne sige tingene ligeud.

Men nu var der også plads til den side af hende, som havde været gemt væk så længe.

Hun kunne fortælle om det år, hun havde levet i bilen.

Ikke fordi hun var stolt af, at hun havde mistet så meget.

Men fordi hun vidste, at hendes historie måske kunne hjælpe andre med at forstå, at hjemløshed ikke altid begynder på gaden.

Nogle gange begynder det med et menneske, der har kæmpet for længe uden tilstrækkelig hjælp.

Et menneske, der har båret mere, end det kunne holde til.

Et menneske, der til sidst ikke har mere at give.

En eftermiddag sagde Nikita til de andre:

»Jeg troede engang, at det at være stærk betød, at man aldrig måtte falde sammen. Nu ved jeg, at man også kan være stærk ved at lade andre hjælpe én op.«

Der blev stille et øjeblik.

Så fortsatte livet.

Der var stadig kaffe, samtaler, grin og de sædvanlige små diskussioner.

For sådan var fællesskabet.

Det bestod ikke af store filmøjeblikke hver eneste dag.

Det bestod af mennesker, der blev ved med at møde op.

Det var her, Saxenhøj-banden begyndte at betyde mere for Nikita end blot mennesker, hun kendte. Det blev et fællesskab, hvor hun kunne være med til at skabe noget, der var større end hendes egen historie.

Kapitel 8 – Et nyt kapitel

Nikita stod en dag og tænkte tilbage på det år, hun havde tilbragt i bilen.

Hun huskede kulden, usikkerheden og følelsen af ikke længere at vide, hvor hun hørte til.

Hun huskede også den kvinde, hun havde været, før det hele væltede.

I lang tid havde hun troet, at hun skulle tilbage til den gamle Nikita.

Kvinden, der kunne klare alt.

Kvinden, der aldrig viste svaghed.

Kvinden, der altid var den stærke for andre.

Men måske var det ikke den gamle Nikita, hun skulle finde tilbage til.

Måske skulle hun lære at blive en ny udgave af sig selv.

En kvinde, der stadig havde mod.

Stadig havde kant.

Stadig havde sin humor og sin stædighed.

Men som også vidste, at hun havde lov til at sige fra, bede om hjælp og passe på sig selv.

Hun havde mistet sit hjem.

Hun havde mistet sin tryghed.

Hun havde mistet en stor del af det liv, hun kendte.

Men hun havde ikke mistet sin menneskelige værdi.

Og hun havde ikke mistet muligheden for at begynde igen.

Hun kiggede ud over Saxenhøj og trak vejret dybt.

»Jeg ved ikke, hvad fremtiden bringer,« sagde hun. »Men jeg ved én ting. Jeg er her stadig. Og jeg er ikke færdig endnu.«

Boye smilede.

Becks nikkede.

Hanne og Carsten var der også.

Ingen lovede hende, at livet fremover ville være let.

Det ville være at love for meget.

Men hun stod ikke længere helt alene med sin historie.

Og det var en begyndelse.

Epilog – Kvinden, der rejste sig på en ny måde

Nikita havde engang troet, at styrke var at stå alene mod hele verden.

Nu vidste hun, at styrke også kunne være at tage imod en hånd, når man ikke selv havde kræfterne til at rejse sig.

Hun havde tilbragt næsten et år i sin bil.

Et år med usikkerhed, ensomhed og kampen for at finde en vej videre.

Men hendes historie sluttede ikke dér.

Den fortsatte på Saxenhøj.

Ikke som en historie om en kvinde, der blev reddet af et mirakel.

Men som historien om et menneske, der fik mulighed for at finde fodfæste igen, skridt for skridt, med støtte fra andre og med plads til både gode og dårlige dage.

For Nikita var stadig Nikita.

Hun var ikke blevet defineret af sin depression.

Hun var ikke blevet defineret af sin hjemløshed.

Og hun var ikke blevet defineret af det, hun havde mistet.

Hun var også kvinden, der turde begynde igen.

Og på Saxenhøj fandt hun noget, hun havde savnet i næsten et helt år:

Et sted, hvor hun ikke behøvede at bevise sin styrke for at have værdi.

Et fællesskab, hvor hendes historie måtte fylde.

Og mennesker, der kunne minde hende om, at livet ikke altid handler om aldrig at falde.

Nogle gange handler det om at opdage, at man ikke behøver at rejse sig alene.

SAXENHØJ – ET STED FOR DIG, MIG OG OS.

For nogle mennesker er det ikke slutningen på deres historie, når de mister alt. Det er begyndelsen på et nyt kapitel.